

# Kdo je pa babico pazil, ko je bila majhna?



Zala je bolna. Dobila je norice. Mamica je z bolno Zalo ostala doma lahko samo en teden. Potem je morala v službo. Prišla je babica. Zala ima babico zelo rada. Še raje pa ima mamico. Zato sitnari. Zala pač ne razume kaj je to, služba. Še manj razume, zakaj mora mamica v službo. Zala sicer hodi v vrtec.

Toda vrtec ni isto kot služba. To Zala že razume, kajti v vrtec ji ni potrebno hoditi čisto vsak dan. Še zlasti, kadar pride babica ali pa dedek na obisk. Ali pa kar oba. Babica je doma iz Prvačine. To je vas na Primorskem. Tam imajo breskve in reko Vipavo. Babici pravzaprav pravi nona. Nona je po italijansko babica. Toda Zala jo najraje kliče kar babi.

Zala pravi babici, da bi rada imela mamico. Babica prinese zavoj. Notri so slike. Na sliki je gospa s klobukom. Nenavadno oblečena. Slika je na trdem kartonu. Okrog slike so odtisnjene srebrne rože. Nekaj piše, toda Zala še ne pozna vseh črk. Egipt, ji prebere babica.

To je moja mama, tvoja prababica, pove babica Zali. Zala opazuje sliko.

Ko sem bila še čisto majhna, je moja mama odšla v službo, reče babica. Njena služba je bila daleč. Morala je preko morja, v Egipt. In jaz sem ostala pri svoji babici in očetu.

Si bila tudi ti žalostna? jo vpraša Zala.

Bila sem premajhna, da bi vedela, ji odvrne babica. Toda očka je bil žalosten. Še najbolj žalostna pa je bila mama.

Zakaj je šla? ne more razumeti Zala.

Šla je v službo za več let, ji poskuša razložiti babica. Tam v Egiptu je pazila na majhnega fantka. Pri neki bogati družini. Mi pa smo bili revni.

Kaj pomeni biti reven, Zala še ne razume popolnoma. Zala ima svojo sobo. Ima lepe obleke. In igrače, pravzaprav veliko igrač. Mama in očka ji izpolnita skoraj vsako željo. V vrtcu pa so se že pogovarjali o otrocih, ki so revni. Za tiste otroke so zbirali igrače. Zala je darovala medvedka Berta. Zato, ker je želela, da bi medvedek tolažil kakšno revno deklico. Sedaj pa babica pravi, da so bili tudi oni revni. Mama jim je pošiljala denar. Kupili so njivo. Pa kravo. Babica pravi, da je bila takrat krava

nekaj takega kot danes mlekarna. Ali pa kot hladilnik z mlekom v trgovini. Takim, kot je bila moja mama, so pravili Aleksandrinke, ji še pove babica. Z veliko ladjo so odhajale preko morja. Dekleta in žene. Veliko jih je bilo. In ti svoje mame nisi videla nekaj let? Zala tega ne razume. Bilo pa je lepo, ko se je vrnila. Prinesla je pomaranče. Prvič sem jedla pomaranče. In datlje.

Takrat ni bilo takih trgovin kot danes, ji pove babica. Zala vzame v roko pomarančo iz košarice na mizi. Tako je pač bilo, se zasmehuje babica. Si še žalostna, ker je mamica šla v službo? Zala odkima.

Glej, pravi babica, še tri ure in mamica bo doma. Moje mame pa ni bilo domov pet let, poudari babica. To je bila pa dolga služba, reče Zala.



Zala plane mamici v objem, ko stopi mama skozi vrata. Ne bom več jokala, ko boš odšla v službo, pravi Zala. Tvoja služba ni tako dolga kot je bila služba moje prababice, še doda. In potem Zala prime babico za roko. In ne zdi se ji več tako grozno, če mama odide v službo. Pa čeprav je še bolna. Saj ve, da se bo mama vrnila. Še isti dan.